

ΗΒΗ-ΝΕΟΤΗΣ

ΕΙΚΩΝ

(Ἐργάφη εἰς τὸ λεύκωμα τῆς δεσποινίδος Ε.)

ΗΒΗ εἶπε πρὸς Νεότητα τὴν ἐν ἀκμῇ:
Ἐλθέ νὰ ζήσωμεν ἐμοῦ! Βλαστοὶ ἐσμὲν καλλιμορφοὶ
ένος καὶ τοῦ αὐτοῦ στελέχους· εἰς τοὺς αὐτοὺς γεννή-
τορας τὸ ζῆν ὀφείλομεν. Πρὸς τί παντοῦ καὶ πάντοτε
τῆς ἀδελφῆς σου νὰ προτρέγῃς σύ; Εἰς τὰ λευκὰ καὶ οἰδαλέα
στέρνα Σου, τῆς Ἥβης Σου δὲν σελαγίζει ἡ μορφή; Μὲ τρυφε-
ρᾶς στοργῆς δεσμὸν αἰδίων, τὰς νεαρὰς ἡμῶν καρδίας ἡ μήτηρ
φύσις δὲν συνέδεσεν; Εἶπέ!

Ἥβη φιλότατη, ἡ Νεότης ἀπαντᾷ· τὰ ἔπη σου ὡς ὄνυχες γυπα-
ετοῦ τὴν ἀπαλὴν μοῦ σχίζουσι καρδίαν· σκληρὸν τῆς ἀδελφῆς
Σου νὰ ἀμφισβητῆς, τὴν φύσιν τὴν εὐαίσθητον καὶ εὐπαθῆ. Πλὴν
εἶσαι κάλυξ ἔτι καὶ σοὶ εἶναι συγγνωστὸν τῆς ἀπειρίας γλῶσσαν
νὰ λαλῆς. Σὲ συγχωρῶ ἀλλ' ἄκουσον.

Τὴν Γῆν ποτὲ ἠσπᾶσθη ἐμμανῶς ὁ λάμπων Φοῖβος ὁ αἰθέριος·
κ' ἐκ τοῦ πυρίπνου τούτου ἀσπασμοῦ, εἰς φῶς ἡμᾶς παρήγαγεν ἡ
μήτηρ Γῆ. Ἄλλ' εἰμαρται πρὸ σοῦ ἐγὼ νὰ γεννηθῶ καὶ ἤδη οὕτω
μᾶς χωρίζουσι πολλαὶ τοῦ ἔαρος περίοδοι. Τῆς ἀδιαφορίας μου τῆς
φαινομενικῆς ἰδοὺ τὸ αἶτιον, φιλότατη μου. Ἐν τῇ σκαῖᾳ τῆς πεί-
ρας κολυμβήθρα πολλὰς τὰς καταδύσεις ἐξετέλεσα ἐγὼ, ἐν ᾧ τὴν
ἐπληρμένην πτῆσιν σου εἰς τὰς νεφέλας φέρεις ἔτι σύ. Ἀφέλεια νη-
πίου ἐπὶ τὰ χεῖλη Σου πλανᾶται τὰ ἄβρᾶ ὡς εἶν' ὁ βίος σου εἰς-
ἔτι ἀγγελικῶν ὀνείρων διαρκῆς παρέλασις. Πῶς νὰ συζῶμεν θέ-
λεις; Πᾶν ὅ,τι θέλγει καὶ ἐνθουσιάζει σέ, γελοῖον εἰς τὰ ὄμματά
μου φαίνεται. Ἰνδάλματα χιμαίρας καὶ τὰ ὅμοια ἀρέσκεσαι νὰ
πλάττῃς σύ κ' εἰς τῶν οὐτοπιῶν τὰς ἀτραποὺς τὸ βῆμα σου τὸ
κοῦφον ὀδηγεῖς. Ἰα καὶ λείρια ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν Σου φύον-
ται, πτηνὰ δὲ παραδείσια ἤδη εἰς τὰς ἀκοάς σου μέλη ψάλ-
λουσι, κ' ὑπὸ τὸν ἦχον οὐρανίας μουσικῆς περὸεσσα εἰς ἑξάλλον

ρυθμὸν σκιρτᾶς. Φεῦ ! καὶ ἐγὼ διήλθον ἄλλοτε τὴν μυρσινόστρωτον αὐτὴν ὁδόν, εἰς λεωφόρον πλὴν πετρώδη καὶ ἀχάριτα ἀσκόπως νῦν πλανῶμαι ἄπελπις καὶ τὰ πτερά μου ἄτινα μὲ ἔφερον εἰς ὕψη ἄλλοτε μετάρσιον, ἢ τῆς πραγματικότητος ψαλίσ, ἀπὸ τῶν ὤμων μοὶ ἀπέκοψε σκληρῶς. Βαρεῖα δ' ἔκτοτε βροδέως καὶ πεζῇ ἐπὶ τοῦ κόσμου περιφέρομαι, τῶν λιθαρίων τὰς αἰκίας μόλις φεύγουσα καὶ τοὺς ὀριμεῖς νυγμοὺς τῶν ἀκανθῶν.

Αἱ μέριμναί τοῦ σκοτεινοῦ μου μέλλοντος νυκτός τε καὶ ἡμέρας μὲ ταράττουσι, ῥυτίδες δὲ βαθεῖαι, σκιεραὶ τὸ τέως λεῖον μέτωπόν μου νῦν συμπτύσσουσι, ἐν ᾧ τὸ χεῖλος σου τὸ ῥοδαλὸν εἰς ὀπτασίαν πανευφρόσυνον, μειλίχιον διαγελά. Ἐὰν ν' ἀκούσης λοιπὸν θέλεις ἀδελφὴν φιλοῦσαν σε, μὴ σπεῦδε νὰ μὲ φθάσης, Ἦθη μου. Τῆς ἡλικίας τῆς χρυσῆς σου καὶ ἀγνῆς τὰς θείας τέρψεις κατὰ κόρον ἀπολάμβανε, φωτός καὶ θάλπους τοὺς θυλάκους πλήρωσον καὶ μέλπε, μέλπε ἄσματα μελίρρυτα πρὶν ἢ σὲ καταλάβῃ ἡ ἐμὴ ἀκημή.

Ἐν Σάμῳ, ἔτει 1889.

† ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ

ΕΠΙ Τῷ ΘΑΝΑΤῷ ΤΗΣ
ΜΑΡΙΚΑΣ Ν. ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗ

ΣΤΟΝ ὕπνον τοῦ Χριστοῦ ποῦ ἀγγελοφέρνει
σὰν ὄραμα γλυκόσεμνο ἢ ψυχὴ σου,
ἔστον ὕπνο, ποῦ σὰν ὄνειρο σὲ φέρνει
φῶς μέσ' ἔσθ' ὡς νὰ ζῆς τοῦ παραδείσου,
ἔστον ὕπνο τῆς ζωῆς, γλυκειὰ παρθένα,
ἕνα γικυλάκι δέξου κι' ἀπὸ ἴμένα.

Στὰ στήθη τῆς μαννούλας του κρυμμένο,
πρὶν τοῦ ἡλίου ἀχῆνα τὸ φιλήσῃ,
γέρνει ὅπως σύ, γλυκόσεμνο, παρθένο,
τὸ μύρο του ἔς τὸν ὕπνο σου νὰ χύσῃ.
Δέξου το, οὐράνια κόρη· σοῦ ταιριάζει·
εἶνε τὸ δάκρυ ποῦ γιὰ σένα στάζει.

Ἰανουάριος τοῦ 1896

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ